

XVII. ÉVFOLYAM

2018. NOVEMBER

ÁRA: 200 FT

AGY·A·LAP

A SZEKSZÁRDI GARAY JÁNOS GIMNÁZIUM DIÁKJAINAK LAPJA

Nincs rossz idő, maximum esik az eső!
Újra Tusnádfürdőn, önkéntesként
Kákettőzőőő!
Gólyatábori élménybeszámolók

Doris visszatért
Találkozások, régen és most
Gólyahét – ponttáblázat
József Attila: A fán a levelek...

Az élmények örökre bennünk maradnak

Az évnnyitó különleges napja az évnek, hiszen egy újabb kihívásokkal teli időszaknak nézünk elébe; ez az a nap, amikor száz meg száz diák áramlik be az iskola kapuján, még fűtve a nyár izgalmaitól. Nevető hangokkal színesítik az iskola udvarát, és a hónapokig üresen álló termék és folyosók újból megtelnek étellel. Tanáraink is kipihenten, erővel telve érkeznek vissza, felkészülten vagy nem felkészülten az év nehézségeire. Ilyenkor felelevenednek régi barátságok és történetek a nyárról, a korábbi évek históriáiról – mindenkinek annyi mondanivalója van. Majd az igazgatónő belekezd tanévnyitó beszédébe, amelyből mindenki leginkább azt a bizonyos mondatot várja, s amelynek elhangzása után erőt veszünk, és belevágunk az új tanévbe. De furcsa! Valami minden évben változik; akár egy körforgás, haladunk előre az idővel, vannak, akik jönnek, és vannak, akik elmennek. Ez az utóbbi szerep most évfolyamtársaimmal együtt nekünk jutott, mi vagyunk a következők. Ez talán az utolsó hely a körforgásban? Vagy éppen az első? A lényeg, hogy szeretnénk minél jobban teljesíteni, büszkévé tenni tanárainkat, akik sokat fáradoztak értünk a hosszú évek alatt, és inspirálni az alattunk járó diáktársakat, akik egyszer majd a mi helyünkre lépnek. Vannak, akik már izgatottan várták az utolsó évet, felkészültek lelkiükben a híres nagy érettségire, a lépésekre a saját élet felé. Vannak, akik kicsit félnek, ez a változás sokaknak rémisztő lehet, elszakadni a kellemetől, a megszokottól, és belevágni valami egészen újba. Számomra a gimnáziumi évek feledhetetlenül csodásan teltek, kihasználtam minden pillanatát, hogy értékesen teljen, és később számomra váljon az életben. Kicsit különös, hogy idén járunk ide utoljára, utolsó évnnyitónkon vettünk részt, utolsó év, hogy tanáraink óráin ülünk, utolsó osztálykirándulásunkat éltük át, és még sorolhatnám. És hamarosan mégiscsak eljön a várva várt pillanat, amikor kilépünk innen – a szalagtűzöt, majd a ballagást követően –, és elindulunk céljaink felé. És a sok tapasztalat, amelyet szeretett iskolánkban szereztünk, a tanárainktól kapott támogatás, a diáktársainkkal töltött idő és az itt elért eredmények, mind-mind segíteni fognak bennünket, hogy megbirkózzunk az újabb kihívásokkal, és sikeresen alakíthassuk életünket, mert a gimnáziumi évek örök élményként bennünk maradnak.

Simon Anett

AGY-A-LAP

A Szekszárdi Garay János Gimnázium
diákjainak lapja

XVII. évfolyam • 2018. november

Segítő tanár: Mészáros Ferenc

Fotók: Csirzó Zoltán, Feri Daniella,

Hiszékeny Krisztina, Posta Katalin

Az aktuális szám munkatársai:

Simon Anett, Máté István, Szabolcsi Pet-
ra, Loboda Izabella, Doris Krol, Csötönyi
Pál, Palkó Teréz, Farkas-Kozics Iván,
Eigner Máté György, Mészáros Ferenc

A NYÁRON TÖRTÉNT

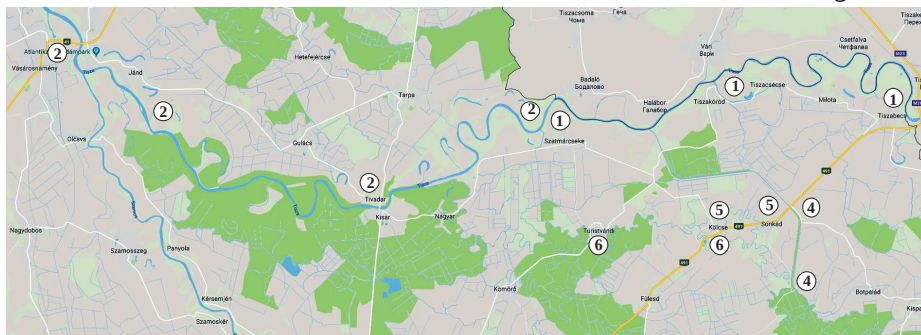
„Nincs rossz idő, maximum esik az eső!”

És ez a mondat jóformán szállóigévé is vált ez alatt az egy hét alatt, amíg vízi táborunkat töltöttük a Tisza-vidéken. Én magam már harmadik alkalommal voltam tagja annak a speciális különítménynek, amelyik nem kisebb feladatra vállalkozik évről évre, mint hogy egy jó darabon meghódítsa a Tiszát. Nem is akárhogyan, sátorozó vándortáborként haladva a folyóval Magyarország belseje felé.

Idén kicsit más volt a helyzet, mint a korábbi években. Sajnos a globális felmelegedés hatásai közé tartozik a nyarak átlaghőmérsékletének folyamatos emelkedése is, így nekünk, elkötelezett vízi táborozóknak minden évben egyre nehezebb megküzdenuünk a klimatizált, internetkapcsolatot biztosító otthonban maradni akarókkal. Ez azért rossz a túrákra és ránk, túrázókra nézve, mert az érdek-

lődők számának folyamatos esésével egyenesen arányos a lehetőségek számának csökkenése is. Egy ilyen kaland mindig akkor igazán élménydús, ha sok ember közösen, egymással osztózik rajta. Azzal, hogy mára így lecsökkent az érdeklődők száma, annak a veszélye is fenyeget, hogy megszűnnek ezek az izgalmas és nagyon vidám, szórakoztató táborok.

Pedig bárki legyen is, aki vízi tábori evezésre adja a fejét, hosszú évekig elkísítő élmény részese lehet. Amiből egyébként idén sem volt hiány, már Szatmárcsekére vezető buszutunk alatt is érezhető volt, hogy egy jó csapat verbuválódott össze. A létszámbéli problémák kiküszöbölése érdekében most is sok olyan ember utazott velünk, akinek szorosabb-lazább kötődése volt a gimnázium-

A túra leghosszabb útvonalai: 1. nap: Tiszabecstől Szatmárcsekéig, 2. nap tovább: Szatmárcsekétől Vásárosnaményig (A többi szám az egyes napok túráit jelöli)

umhoz. Voltak korábban elballagott diákok, testvérek, barátok egyaránt.

Megérkezésünk közben már javában zajlott a nyár legfontosabb sporteseményének, a labdarúgó világbajnokságnak a döntő mérkőzése. Sátorállítás közben tehát követtük a horvát–francia meccs eseményeit, nem volt kérdés, hogy legtöbben az európai csapatnak szurkoltunk. Nagy szomorúságunkra végül nem ők nyerték a meccset, ám a hangulat kedvéért azért kifeszítettük a horvát zászlót az egyik közeli fára a kempingben.

Érkezésünk napján borongós, az eső számára láblógatós idő volt, így már ekkor sejteni lehetett, hogy ebben az évben nem lesz akkora szerencsénk az időjárással, mint az elmúltakban. Sajnos a sejtés be is igazolódott, a hét során többször is belefutottunk – a nyílt vízben igen speciális élményt nyújtó – zivatarokba. Mégis, teljes biztossággal kijelenthetem, hogy éppen ezek a hirtelen meglepetések tették különösen bulisá az idei vízi túrát.

Az elmúlt két év gyakorlatával ellentétben most nem vándortáborot szervezett Csirzó tanár úr és a vízi tábori vezérkar, hanem csillagtúrát. Sokan nagyon kíváncsiak voltunk arra, milyen lehet egy – a Tiszától jóval kisebb – zezgusabb folyócska meghódítása. Így idén nem csupán a Tiszán, de jórészt inkább a Túron eveztünk. A belógó levelek, leszakadt ágak, kidőlt fák, és még ki tudja

milyen, meghatározhatatlan biológiai fogalommal lefedhető növények alkotta akadálypálya egészen őserdő-szerű élménnyel szolgált mindannyiunk számára. Döbbenetes és borzasztóan izgalmas volt

Nem csak evezésből állt a program

a természet ilyen szintű közelségét érezve egy héten át a meleg, a hideg, a tűző nap, a zuhogó eső és a már említett fizikai akadályok között lavírozva eljutni az indulási pontból a célunkhoz. Utunkat nemegyszer borulások, teljes úttorlaszok, zátonyok és záporok nehezítették, mely problémák végiggondolása, majd a kiöltött megoldás kivitelezése egészen újszerű élmény volt a megszokott, városi életünk ügyes-bajos dolgaihoz képest.

Esténként, miután visszatértünk a fedezettúráról, Eper, a túravezetőnk mindig finom vacsorával várt minket. Ezek elmaradhatatlan kísérője volt természetesen olykor egy jó hideg üdítő, vagy (ter-

mészeten a gimnáziummal már semmilyen jogviszonyt nem ápoló személyek számára) egy-egy finom sör. Ezeket a falatokat, a nap eseményeit és vicces pillanatait tárgyaló harsány beszélgetések és nevetgélések ízesítették meg igazán.

A vízi túrának mindig szerves részét képezik a csapatban dolgozás operatívásra nevelő programjai is. Ezeken a csapatversenyeken olyan feladatokat látnak el a csapattagok, akár egymással, akár másik csapattal vetélkedve (legyen

fakasztóan vicces helyzetek születtek a tábori versengés alatt.

Nagyon fontos kiemelni azt is, hogy mindennek a programnak az évről évre történő megszervezésében milyen fontos szerepe van a korábbi vízi táborozók pozitív véleményének is. Az itt megszerezhető élményekért pedig nagyon is komoly előkészületi munka folyik; azok a tanáraink és nem-tanáraink, akik sok év óta szívügyüknek érzik ennek a kirándulásnak a megszervezését újra és újra,

az sorverseny, maradj talpon típusú kvízijáték, vagy épp mosogatás), mely az összetartást, együttműködési hajlamot, kitartást hivatott erősíteni mindenkiben. Sajnos idén az eső olykor-olykor keresztülhúzta a számításainkat, és volt olyan program, amely éppen nem valósulhatott meg az égből pottyogó vízcseppek miatt. Mégis elmondható, hogy idén is könny-

energiát és időt nem sajnálva tesznek a lehető legminőségibb program megvalósulása érdekében. Nagyon hálásak vagyunk nekik ezért a munkáért, és kívánjuk, hogy még sok évig legyen lehetőség a Garay gimnáziumban ilyen kötetlen, izgalmas és szórakoztató nyári vízi tábor megszervezésére!

Máté István

Újra Tusnádfürdön, önkéntesként

Decemberben jártam ott először, az iskola szervezésében, s akkor beleszerettem a gyerekekbe és a helybe. Már akkor eldöntöttem, hogy nyáron visszatérek önkéntesként, s osztálytársamat, Poszpisch Nórát vittem magammal erre a kalandra.

Július 9-én indultunk útnak, és július 29-ig segítettük a Tusnádfürdői Szent László Gyermekvédelmi Központ munkáját. Az iskola által gyűjtött adományokat átadtuk, amit hálás szívvel fogadtak.

Rengeteg gyermeket megismertünk – akik hatalmas jókedvvel és mérhetetlen szeretettel csüngtek rajtunk –, s számos hasznos tapasztalatot szereztünk; nagyon

sokat tanultunk a gyerkőcöktől és az odaadó nevelőktől. Legfőbb feladatként azt kaptuk, hogy foglaljuk le a vidám ott-honlakók figyelmét, mert nagyon sokan vannak, és a nyári szünet mindig nehéz feladat a nevelőknek. Nóri kézműves-

kedéssel, varrással, rajzolással szórakoztatta őket, én délutánonként mesével altattam el a kisebbeket, a többiekkel pedig rengeteget fogócskázunk (megtanultuk megbecsülni a testnevelésórát, hogy formában tartott minket, mert bőven kellett energia a sok virgonc, 8-10 éves fiúcskához). Esténként a nagyobbakkal beszélgettünk, és sok mindent megtudtunk tőlük az otta-

ni életről, az iskoláról, és mi is megismertettük velük az itthoni szokásainkat, életünket.

Jövőre is visszatérünk, mert nagyon a szívünkhöz nőttek a gyerekek, nehéz volt hazatérni, de igaz a mondás: „Ne sírj, mert véget ért, mosolyogj, mert megtörtént.”

Szabolcsi Petra

KÁKETTŐŐŐŐ!

Egy hét. Csak egy. És mégis megannyi fontos dolog történik a résztvevőkkel. Játék és tanulás. Máshogyan és másról, ahogyan és amiről szokás. Játékos tanulás.

Idén nyáron harmadik alkalommal került megrendezésre a K2 Színház színjátszó tábora Köröshegyen. Mi, garaysta diákok tavaly látogattunk el először a társulat táborába, a csupa nagybetűvel írt cím is egy tavalyi ott szerzett emlékhöz köthető, amit azóta sokszor emlegetünk. Egyik túránk a völgyhídhöz vezetett, majd onnan páran még kicsit továbbmentünk és rátaláltunk egy magaslesre. Felmásztunk, és háromra minden levegőnket és hangunkat beleadva elkiáltottuk magunkat, hogy „KÁKETTŐŐŐŐ”. Aztán nevettünk. És hazamentünk, lefürdöttünk és persze aludtunk. Ez talán így, olvasva nem tűnik fontosnak, de valójában nagyon sokat jelent mindenkinek, aki ott volt. Itt szeretnék odakanyarodni, hogy mi minden ez a tábor, mit is csinálunk ott.

A tábor menete úgy néz ki, hogy van egy hosszú délelőtti és egy hosszú délutáni foglalkozás. Közötte szabad program, amikor általában az udvaron beszélgettünk, zenét hallgattunk, énekelünk. Este leterített pléd a fűben, és csillaghullás.

Az ebéd előtti órákban egymással foglalkozunk, ilyenkor az egész tábor együtt van. Játszunk, játszunk és játszunk. Az együttlétre és az élményszerzésre koncentrálódik a délelőtti alkalom, a játékok után meg is beszéljük, hogy ki,

melyik helyzetben, hogyan érezte magát, esetleg van-e tippje, hogy miért. Hihetetlen ereje van ezeknek a foglalkozásoknak, ha tényleg elkezdünk egymásra figyelni, mert onnantól hirtelen minden helyzetben jó létezni.

Az idei tábor feldolgozandó témája a „polgári engedetlenség” volt, ezt kellett délutánként kiscsoportokban körbejárnunk, és valamit készíteni belőle a hét végére. Idén három „minitársulatra” osztottak fel minket, a Griffendélre (a legfiatalabbak), a Mardekárra (a „márnemsmégnevek”), és a Hugarbugra (a felnőttek). A csapatok neveit a tábor alaptémája, a Harry Potter könyv- és filmsorozat ihlette. Ez igazából csak ebben a formában jelent meg az egész tábor alatt, meg Facebookon, amikor Borsányi Dani, a tábor vezetője írt nekünk pár héttel a tábor előtt, hogy ez lesz az alaptéma, mert szereti ezt a történetet.

Visszakanyarodva, a csoportokat a K2 Színház színészei vezették, csoportonként egyet kaptunk belőlük. Szuper volt, hogy – ahogyan tavaly is – az alaptémán belül bármiben gondolkodhattunk, mindent olyan formában dolgozhattunk fel, amilyenben a legjobbnak láttuk.

Mi, a Mardekár, az első próbákon csak történeteket gyűjtöttünk, olyanokat, amiket mi magunk éltünk meg, esetleg szemtanúi voltunk, vagy hallottunk róla. Aztán ezekből a kis sztorikból improvizálni kezdtünk, és amelyik jeleneteket a legizgalmasabbnak találtuk, azokon dol-

A színjátszótábor népszerű a Garay gimnazisták között. A képen a Mardekár csapatában: Pongrácz Edina, Loboda Izabella, Szabolcsi Petra és Oláh Péter

goztunk tovább. Majd a próba végén játszottunk, táncoltunk, énekeltünk vagy éppen meditáltunk.

Napról napra így zajlottak a délelőtti és délutánjaink, és végül összeállt valami, ami fontos lett nekünk. Valami, amit jó volt egymással megosztani. Amiért jó

volt megosztani magamat, és így a részévé válni. Egy hétig minden nap maximum fél órára vettük elő a telefonunkat, mert észrevettük egymást. Ez is valami. Jövőre visszamegyünk. Ez fontos. KÁKETTŐŐŐ!

Loboda Izabella

Pistike két napig nem volt iskolában. A harmadik napon kérdezi tőle a tanító néni:

- Pistike, van-e valami indoklásod a hiányzásra?
- Tetszik tudni, anyukám kimosta a nadrágomat, és ezért nem tudtam jönni.
- De Pistike, ez csak egy nap! És mi van a másik nappal?
- A második napon elindultam az iskolába, és eljutottam a maga házáig. Láttam, hogy ki van teregetve a nadrágja száradni, és gondoltam, hogy maga se jön iskolába. Fogtam magam, és hazamentem.

GÓLYATÁBOR

A szürkéknek kell szurkolni!

Egy szép nyári reggelen kicsi gólyaként elindultunk Fadd-Domboriba a GJG gólyatáborába. A helyszínen már vártak minket a kedves mentorok, hogy 1 órától elkezdhessék kiosztani a szorgalmi feladatainkat. A hangulat a tábor kezdetétől fogva nagyon jó volt, hiszen sosem volt időnk unatkozni, mindig kaptunk valami „remek” feladatot. A három nap alatt megtudtuk, hogy hány csecse csempe van a mosdóban, és a négyütemű fekvőtámaszt is gyakorolhattuk. A *Back eye peast* annyira megszerettük, hogy amint meghallottuk, rögtön rohanni kezdtünk; még véletlenül sem azért siettünk, hogy ne kelljen még plusz 40 guggolást csinálnunk. Fát is gyűjtöttünk a tábortűz-

höz, olyan profik voltunk, hogy közben még a mentoroknak is tudtunk énekelni. Azokat a gondolatainkat pedig, amikor éjszaka a vízbe küldtek minket, inkább nem fejteném ki. A reggeli torna is hihetetlenül „kellemes” volt, minden percét élveztük. A gólyatáncunk szuper lett, mindenkinek nagyon tetszett. A sorverseny nagyon izgalmas volt, élveztük a versenyzést a többi osztállyal. Ez volt az első olyan pont, ahol összefogva, egy csapatként működtünk. Az indulónk kulcsmondatát pedig mindenki nyugodtan követheti: *Garay-gólyák lettünk mi, szürkéknek kell szurkolni!*

Vanya Nóra (9. A)

Összetartó osztály vagyunk

Alapvetően, mielőtt megérkeztünk volna Domboriba, sokan már ismertük egymást, jóban voltunk, vagyunk, tehát ez is egy ok arra, hogy miért sikerült ennyire jól éreznünk magunkat. De szerintem itt olyan dolgok derültek ki hajnalban, vagy este, a főzésnél, amiket egyikünk sem tudott a másiktól. Itt most tényleg arról volt szó, hogy telefon nélkül, minden nélkül, mi kik vagyunk, és mik szeretnénk lenni.

Úgy gondolom, hogy azért volt az idei különlegesen jó gólyatábor, mert mindannyian tanítottuk, formáltuk egymást és ezáltal a közösséget is. A mentoroknak az volt a céljuk, hogy mi elvégezzük a feladatot, amit kértek, mi pedig azért imádkoztunk, hogy ez a realitás

keretein belül maradjon. Persze a mentorok között is vannak nagyon jó emberek, és sokakkal van jó kapcsolatunk. Nyilván, nem repestünk az örömtől, hogy este 10-kor el kellett mennünk úszni, vagy hajnali 3-kor el kellett kezdenünk

futni, de ezek mind olyan dolgok, amik kellenek ahhoz, hogy a rosszabb pillanatokban is tudjuk, hogy a társunkon hogyan tudunk segíteni, mire van szüksége egy nehezebb helyzetben. Iszonyatosan sokat nevettünk, lehet, hogy már kínunkban, de a jókedv abszolút jellemző volt erre a három napra. A közös éneklések, táncolások mutatták meg igazán, hogy erős jellemű emberek alkotta, összetartó

brigád vagyunk, mind osztályszinten, mind évfolyamszinten.

Én legjobban azt szerettem, amikor össze kellett dolgoznunk az osztályommal, mert jólesett szembesülni azzal, hogy olyan intelligens emberekkel töltöttem a következő négy évet, akik fel tudják mérni, hogy ki miben jó, és kamatoztatni is tudják azt.

9. B

Sok tapasztalatot szereztünk csapatépítésben

Mint minden gimnazista-palánta, a 9. Ny osztály is átélte a gólyatábor izgalmait. Hogy összefoglaljam ezt a három napot, papírra vetem emlékeinket.

Minden azzal kezdődött, hogy tábori pólóinkat felhúszva a kék színt képviseltük. Ismerkedés, beköltözés, majd edzés következett. Leginkább ezekben bővel-

kedtünk, amíg az osztályt két részre nem bontották. A fiúk részlege elindult, hogy tüzelőt szerezzen estére, a lányok pedig a tábor biztonságában maradtak, hogy táncoljanak. Mikor sor került az aznapi vacsora megfőzésére, fordult a kocka, ugyanis azt már a lányok csapata végezte. Egypár órányi alvás és egy hajnali torna után elérkeztünk a második nap reggeléhez.

Ezen a napon a teendők hatványozódtak. Lehetne beszélni a gólyatánc megtanulásáról, a szkander- és a viccíró versenyről, a vármétáról vagy akár arról, amikor a fiúk és a lányok öltözéke felcserélődött. Ami a folyó partján történt, az mindenkit próbára tett. Sorversenyek vártak az osztályra tucatjával. Persze az is alaposan feladta a leckét, amikor a csapat minden pólóját felhasználva kellett egy kötelet készíteni.

Meg lehetne említeni azt az esetet is, amikor a vízben egymás nyakára és vállára mászva, egyfajta tornyot alkotva nyúltunk a magasba. Azonban az addigi

nyáján sok-sok tapasztalattal gazdagodtunk a csapatépítésben, új barátságok szövődtek, néhányunk megszólalása pedig napjainkra szinte szállóigévé vált.

élmények és az utolsó esti mulatság ellenére, másnap mégiscsak elérkezett a búcsúzás ideje.

Utolsó óráinkban még volt szerencsénk kiélvezni egymás társaságát és a tábor örömeit. A gólyatábor során mind-

A leírtak fényében, egy akkor történt eset hallatán vagy egy osztálykép láttán mi már csak nosztalgizálva gondolunk vissza arra a röpké pár napra.

Szabolcsi Tibor (9. Ny)

Nevelés felsőfokon avagy a Garay gólyatábora

Garays nevelés – egy fogalom, amivel már két éve ismerkedünk, és azt hisszük, hogy mindent tudunk róla, de gyakran rá kell jöjjünk, hogy az „elit” gimnáziumunkban sokszor lehet még új dolgokat megismerni. Ilyen volt a gólyatábor is, amely 2018. augusztus 27–29-én volt.

Nagyon sok izgalmas „szorgalmi” feladatot kaptunk a nálunk sokkal „bölcsőbb” mentorainktól. Kijelenthető, hogy a tábor végére az egész évfolyam egy nagy csapattá rendeződött. Az első nap, megérkezés után átélhettük a tábor izgalmait. Mindenki várta, hogy találkozz-

hasson leendő osztálytársaival, aztán rájöttünk, hogy mi már két éve ismerjük egymást, tehát semmi újdonság sem volt. A délután folyamán megismerkedtünk a táborral, volt néhány sportverseny és természetesen „drága” mentorainktól továbbra is kaptuk a „szorgalmi” feladatokat. Ezt követően fagyűjtés volt. Először a fiúk mentek, aztán mi lányok is, közben csodálatos dallamokat csaltak ki belőlünk mentoraink. Később megtanultuk a gólyatáncot. Ez az a tánc, amiről el lehet mondani, hogy szinte fogalommá vált. Hiszen ez volt az eddigi legsikerebb tánc a Garay történetében. Táncolás után paprikás krumpli főzőverseny volt. Bátran elmondhatjuk, hogy Zsófi néni több évezedes főzési tapasztalatainak köszönhetően megnyertük a főzőversenyt. Este elvittek minket a jéghideg vízbe, ahol a mentoraink még locsoltak is. Aztán volt egy kis úszóverseny is. A

„kellemes” fürdés után a mentorokkal gyilkosoztunk. Volt olyan csoport, akiknek könnyedén ment a játék, de egyes csapatoknál csak a kiabálás és a guggolások segítettek. A program után alvás következett, ami az esetek többségében sikeres volt. Sajnos az éjszaka folyamán újabb próbatétel elé állítottak minket, a „kiváló” éjjeli tornával. A torna még fél óra sem volt, de úgy gondolom mindannyiunk lelkében nyomott hagyott. Ezek után végre visszafeküdhettünk aludni. Reggel fél hét körül ébresztettek minket a Pál, Kata, Péter segítségével és a Taxi zenéjével. A népdalt általánosságban mindenki szereti énekelni, de a három nap alatt szinte megutáltuk.

Második nap rajzversenyek, vicc- és versíró versenyek és különböző sporttevékenységek voltak. Ezután végre elvittek minket boltba, és mindenki beszerezhetette a napi túlélő elemőzsiáját. Délután

a vízben, illetve a parton voltak sorversenyek. Majd újra a táncot gyakoroltuk. A három nap alatt vagy ötszázszor elpróbáltuk. Este volt karaoke, ahol meggyújtottuk a hatalmas máglyát, amit körbeültünk, és miután elhamvadt, elmentünk aludni. Az éjszakát már csak a korongkeresés nevű program zavarta meg. Mondhatom, ez mindenkinek a „kedvencévé” vált. A következő nap iszonyatosan kimerülve elmehettünk boltba. A vásárlás utána vármétáztunk, majd visszatértünk a

táborba, visszakaphattuk a telefonjainkat, és ezután már nem vették el. Aztán mindenki készülődött, és elindultak haza. A rengeteg guggolás, az éjszakai felkelések, a mentorok iránti imádat jelzésére kötelezések és egyéb „szorgalmi” feladatok árán megtapasztalhattuk, mi is a garays nevelés fogalma. Ezek után izgatottan vágunk bele a „nagy gimis” évekre, és megszületett bennünk is a várva várt jelszó: CSAK A D!

Kovács Dorina

Doris visszatért

Megyek be az első németórára az immár 11.-es csoportomhoz, hát mit látok! Doris Krol ugyanúgy ott ül az első padban, mint amikor véget ért a tanév. Rögtön meg is kérdeztem, hogy mi történt, talán megbukott Németországban, és inkább visszajött még egy évre a Garay gimnáziumba? Érdeklődtem, hogy mi történt vele azóta, hogy nem találkoztunk.

A tanév végén csináltam magyar nyelv-vizsgát, ami jól sikerült: az írásbeli 66%-os lett, jobb lett volna, ha többet tudtam volna gyakorolni a helyesírást. A szóbeli még jobban sikerült, kb. 90%-os lett.

Nem utaztam haza azonnal, még találkoztam a barátaimmal, egy búcsúbulit is terveztem. Aztán elmentem Budapestre meglátogatni a nagymamámat és az ottani barátnőimet. Többet beszéltem a német családommal, megcsináltam a Lotzéknek az ajándékokat, és levelet írtam nekik, akik a vendéglátóim voltak.

Hogy milyen volt újra találkozni az igazi családommal? Nehéz volt innen elmenni, és furcsa volt velük találkozni.

Egyrészt jó volt őket újra látni, de a magyar családom és a magyar barátaim mégis hiányoztak. Egy idő után megszoktam mindenre, főleg a családi szokásainkra, de a német nyelvre is.

Miután hazautaztam, voltam az iskolával Franciaországban egy zárán-dokhelyen, Taizében. Egy hétig voltunk ott, és sok emberrel találkoztam: angolokkal, hollandokkal, egy magyarral és persze németekkel. Augusztusban részt vettem egy háromhetes táborban mentorként. Majdnem mindennap túráztunk, és

sátorban aludtunk. Nagyon hiányoztak az itteni családom és az itteni barátaim, ezért elhatároztam, hogy még egy kicsit eljövök Magyarországra. Korábban akartam jönni, de csak most érek rá, szerencsére szeptember 10-én kezdődik az iskola Németországban.

Mészáros Ferenc–Doris Krol

Találkozások, régen és most

A tanév vége (május-június) vagy inkább a tanév eleje (szeptember) az érettségi találkozó időszak. Régi hagyomány, hogy az osztálytársak ötévente összejönnek, elmesélik, kivel mi történt a legutóbbi találkozás óta. Erre az alkalomra természetesen meghívják a volt osztályfőnököket is, esetleg egy-két tanárt, akik szintén beszámolnak életük alakulásáról, és hogy mi újság az egykori iskolában.

Régen nehezebb is, könnyebb is volt megszervezni egy ilyen találkozót. Részben nehezebb, mert nem voltak ilyen jó kommunikációs lehetőségek: internet, közösségi oldalak, mobiltelefon, de könnyebb is, mert az emberek nem szóródtak szét ennyire a világban, és ami szintén nem lényegtelen: nagyobb igény is volt arra, hogy személyesen találkozzanak egymással, hiszen nemigen volt lehetséges másfajta kapcsolat.

A találkozás fontos voltát jelzi, hogy az osztálytablóra (szintén szép hagyomány) rá szokták írni, hogy találkozunk öt év múlva, olykor még a nevezetes napot is feltüntették. Ahogy végignéztam a folyosón a tablókat, azt tapasztaltam, hogy ezek a feliratok a 70-es évek második felétől fokozatosan elmaradnak. Egy kassai osztálykiránduláson figyeltem fel

az ottani kirakatokba kitett tablókra: szinte mindegyiken szerepelt a következő kifejezés: AD REVIDENDUM. A latin szöveg kb. annyit jelent, hogy viszontlátásra – vagyis így jelezték, hogy nem kívánnak örökre elválni egymástól. Nemcsak a kassai iskolák tablóin láttam ezt a feliratot, hanem Komáromban is, magyar és szlovák osztályoknál egyaránt.

Három nemzedék

Létezik egy szokás a Garay gimnáziumban: ha valamelyik régi osztály találkoztart, akkor az iskola tanulói köszöntik az öregdiákokat, egy kis műsorral kedveskednek nekik. Ez csak a „veteránoknak” jár, akik legalább 40 éve érettségiztek. (A fiatalabbak még otthonosan érzik magukat az épületben, hiszen „nemrég” szakadtak el az alma matertől, szinte alig lehet őket megkülönböztetni a mindenkor diákoktól.)

Egy ilyen alkalom emlékezetes marad a számomra. Az osztályommal éppen nekem jutott a feladat, hogy egy 45 éves érettségi találkozó résztvevőit köszöntsük. A diákoknak emiatt szombaton be kellett jönniük, nekem pedig mindenképpen, ugyanis éppen egy másik osztálytalálkozóra voltam hivatalos, szintén a gimnázium épületébe. Mint kiderült, az én (1993-ban végzett) osztályom találkozóján osztályfőnökként részt vevő László Lászlóné a másik osztálytalálkozóra is hivatalos volt, csak ott mint diák. Egyébként ő volt a gimnáziumi éveim alatt a biológiatanárom, később pedig a kollégám nyugdíjba vonulásáig. És azon a

másik találkozón, ahová átment, jelen volt még az ő régi osztályfőnöke, aki akkor bizony már 80 felett volt. Egykori diákjai segítették le a díszterembe vezető lépcsőn, ahol meghallgatták rövid műsorunkat. Ez öt éve volt. Azóta volt még egy találkozásuk, egy szép kerek, az 50 éves, amelyről Lászlóné tanárnő az újabb

(2018. szeptemberi) találkozónkon számolt be. De erről szóljon inkább az egyik résztvevő.

Nekünk Lászlóné tanárnő volt az osztályfőnökünk, a találkozó pedig 25 éves, ami leginkább hihetetlen számunkra, mintha tegnap még itt lettünk volna – és mintha ugyanúgy folytatnánk a beszélgetést is. Azt hiszem, nem is lehet végleg elválni azoktól, akikkel együtt nőttünk fel, mert akár elismerjük, akár nem, pontosan ezt csináltuk együtt. A mi osztályunk már egy új világba nőtt bele, így persze Svédországtól Kenyáig mindenhova jutott belőlünk, de még most is ugyanúgy folytatjuk a régi témákat, ahogy abbahagytuk 1993 júniusában. Azt hiszem, ha akkor, amikor mindennap a Garay kapuján léptünk be, valaki azt mondja nekünk, hogy mennyire meghatározzuk majd egymás életét, nem hittük volna el: akkor azzal voltunk elfoglalva, hogy élvez-

zük a múlt és a jövőre várjunk. Nehezen fogható meg, mi köt össze minket ennyire szorosan, úgy, hogy nem is gondolunk rá, de amikor látjuk egymást, mind érezzük az összetartozást. Nyilván egyszerű és triviális a miért: az, hogy a kamaszkorunkat közösen töltöttük egy olyan csoportban, ahol biztonságban éreztük magunkat, és láttuk egymást felnőni. A találkozókban pedig az sem utolsó élvezet, hogy azoktól a tanároktól, akik esetleg okoztak néha egy-egy gyomorgörcsöt, már egyáltalán nem tartunk!

Patkó Ágnes, volt diák (1989–1993)

A 15 éves találkozón készült fénykép – a nagykapu előtt

Egymást érik a találkozók

Az öt éve, 2013-ban érettségizett 12. A osztály tagjai már a gimnáziumi éveik alatt is megragadtak minden alkalmat, hogy ne csak az iskolában legyenek

együtt, hanem évközi kirándulások, színházlátogatások alkalmával, sőt egy hosszú nyári erdélyi kiránduláson is. Miután elballagtak, továbbra is tartották egymással a kapcsolatot, személyesen is, gyakori

találkozások formájában. Az első ilyenre fél évvel az érettségi után került sor, mégpedig a gimnáziumban, egy mikulásbuli keretében. Ők is fel voltak iratkozva

Mikulás-napi rendezvényünkkel a faliújságra 13. A osztályként. Honnan jött ez a különös ötlet? – kérdezem az egykori osztályfőnököt.

A négy év során felejthetetlen hangulatú teadélutánokat tartottunk ez alkalmából: nagyokat játszottunk, finomakat ettünk-ittunk, és nem utolsósorban szellemes ajándékokkal leptük meg egymást. A boldog címzettnek egy versike alapján kellett kitalálnia, hogy épp róla van szó. Mivel az osztályközösség nagyszerű volt, már a ballagást követően szeptemberben, a Szüreti Fesztiválon összerántottuk a csapat egy jó részét, és egy nagyszerűt beszélgettünk este a gimi udvarán. Mindezen felbuzdulva dobtam fel az osztálycsoportunkban a Mikulás-napi teadélután ötletét, amire a fiatalok örömmel „rámozdultak”. Nem is bánta meg senki: remek estét töltöttünk együtt újra.

Nagy László, volt osztályfőnök

2018. július közepén volt az első „nagy” osztálytalálkozó, az 5 éves. De addig is többször találkoztak a volt osztálytársak,

ha nem is mindig teljes létszámban. Ki szervezte ezeket az összejöveteleket, és hogyhogy ilyen gyakran találkoztak?

Igen, több alkalommal is összejöttünk az érettségi óta. Akár azt is mondhatjuk, hogy az évenkénti összejövetel hagyomány számunkra. Eleinte mindig karácsony környékén volt, de idén például nyáron. A szervezés többnyire mindig más nevéhez köthető, a rendezvényeknek pedig egyik osztálytársunk révén a Scarabeus rendezvényterem szokott otthont adni. Hogyhogy ilyen sűrűn találkozunk? Bennem inkább az szokott felmerülni, hogy miért csak ilyen ritkán? Az alma materben töltött 4 év alatt – szerintem mondhatom – egy családdá kovácsolódtunk össze, együtt voltunk jóban-rosszban. Ez csak az egyetemi évek alatt tudatosul az emberben, hogy milyen jó is volt egy ilyen összetartó osztályközösség részének lenni. Sokan azóta is heti-havi rendszerességgel tartják a kapcsolatot a 21. század technikai eszközeinek segítségével.

vel. Ami pedig a résztvevőket illeti, mára kialakult egy mag, ami persze nem a teljes osztálylétszámot jelenti, akik ha csak évente tudnak is személyesen találkozni, de akkor annál nagyobb örömmel köszöntik egymást, és tudakolják meg a másiktól, hogy az merre tart éppen az életben.

Kulistry Milán, volt diák (2009–2013)

És végül néhány szó a saját osztálytalálkozóimról. Ennek a tanévnek a végén lesz a 40 éves, júniusban. Mindig az időtájt szoktuk tartani, amikor egyébként érettségiztünk. De nekünk is van gyakorabban, mint ötévente. Tíz évvel ezelőtt az egyik osztálytársunk felajánlotta, hogy náluk akár évente is összejöhetünk. Az udvaron van elég hely, van kemence,

ahol pizzát sütünk, elbeszélgetünk, emlékezünk. Nem jön el mindenki, de a 27 fős osztályunkból 12-15 ember mindig ott van, akik kíváncsiak vagyunk egymásra. De majd jövő júniusban ott lesz „mindenki”, és minket is már úgy köszöntenek, mint veterán öregdiákokat.

Mészáros Ferenc

Gólya-hét

A gólyatáborban és a gólyanapok rendezvényein – az ismerkedésen és a szórakozáson túlmenően – minden a pontozásért folyik. Zsúrik figyelik és ellenőrzik az egyes feladatok végrehajtását, pontoznak, számolnak. Az alábbiakban bemutatjuk, hogy milyen feladatok voltak, és az egyes osztályok milyen értékelést kaptak.

A gólyatábor pontszerző versenyek voltak: a sorversenyek, a röplabda- és focimeccsek. De pontoztuk a verseket is, amelyeket a gólyáknak kellett írni. Szintén számított az első esti főzőverseny és a fordított szépségverseny. Ez utóbbiak, valamint a vízi versenyek nem jelennek meg mind önálló tételként a ponttáblázatban, de benne vannak a sorverseny pontszámában.

Októberben a gólyahéten folytatódott a pontszerzés. Minden gólyának be kellett öltöznie, ezt a DÖK szigorúan ellenőrizte, és amint a táblázatból látható, ez adta a pontok nagy részét.

A gólyahét első és második napján került sor a bemutatkozó műsorokra, ezek azért fontosak, mert itt lehetett

megismerni a gólyakirály- és gólyakirálynő-jelölteket. Volt sorverseny ezen a héten is; ennek minden egyes feladatát külön pontoztuk, viszont ennek a délutánnak a fő célja csupán az volt, hogy az osztályok együtt legyenek, és még jobban összeszokjanak.

Az egész heti programot a gólyabál zárta, előtte került sor a leglátványosabb, legszórakoztatóbb programra, az osztályok színdarabjainak előadására. Ezt egy igazi szakmai zsűri értékelte, amely a drámatanárból, az énektanárból, az igazgatónőből és egy műértő diákból állt.

	9. A osztály	9. B osztály	9. Ny osztály	9. D osztály
Gólyatábor				
sorverseny	18	10	7	12
meccsek	5	3	3	5
szépségverseny	4	2	3	5
Gólyahét				
sorverseny	18	19	15	3
beöltözés	256	266	261	290
színdarab	45	23	30	40
Összesen	346	323	319	355

Hogyan jutnak el az iskolába a diákok?

Nehéz erről a témáról általánosságban beszélni, ugyanis jelentős különbség van a székszárdi, illetve a vidéki diákok között. Értelemszerűen Bonyhádról nem sokan járnak gyalog, az Arany János utcában lakók pedig ritkán érkeznek busszal. Továbbá az időjárás is meghatározó tényező, így a következőkben egy ideális, napsütéses nap adatait jelenítjük meg.

Figyelemre méltó, hogy az utóbbi években jelentősen megnövekedett a motorosok száma (lassan egy parkoló is indokolt lenne:)), valamint megjelentek régi-új eszközök is, mint például a roller vagy a gördeszka.

○ Mivel jársz iskolába?

● Általában busszal, de amikor csak tehetem, és jó idő van, akkor biciklivel.

○ Mennyi idő, amíg beérsz az iskolába?

● Busszal 11 perc, biciklivel kb. 25-30, ennyivel is korábban kelek, ha bringázom.

○ Miért ezeket a közlekedési eszközöket választottad?

● Egyszerű, szüleim vidéken dolgoznak, és nincsen jogsim, a bérlet pedig legalább olcsó.

○ Milyen negatívumai vannak a buszozásnak?

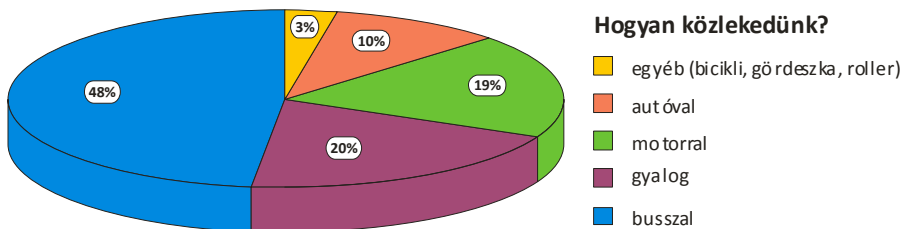
● Nem indulhatok akkor, amikor csak akarok, és olyan emberek is vannak a buszon, akik finoman szólva sem jóillatúak.

○ Egy utolsó kérdés: Mire cserélnéd le a buszt?

● Egyértelműen autóra, csak azt meg is kell venni, plusz javítani kell, meg a benzinre is kell költeni.

Összesen több mint 50 diák adatait használtuk fel, akiknek ezúton is szeretnénk megköszönni az együttműködést!

Eigner Máté György, Farkas-Kozics Iván

A cikkírók felmérése alapvetően a saját ismeretségi körre terjedt ki. Ha belegondolunk, hogy a mintegy 500 fős tanulólétszám 19%-a valóban motorral járna, akkor kb. 45 robogónak kellene állnia a hátsó kapu mellett. Sok van, de annyi azért nincsen!

A szerkesztő

Zabhegyező

„– Voltál te már teljesen torkig? Úgy értem, féltél-e már attól, hogy minden menthetetlenül elrohad körülötted, ha csak nem csinálsz sürgősen valamit?”

Persze, ki nem? Pont erről szól ez a regény. Salinger 1951-ben robbant be az irodalom világába, épp a szóban forgó Zabhegyezővel (Rozsban a fogó – Catcher in the Rye, 2015 előtti magyar címén Zabhegyező). A wayne-i katonai akadémiára járt, az ottani élményeiről írta Zabhegyezőt.

A történet egy amerikai kamasz életének három napját meséli el, első sze-

mélyben elbeszélve. Holden Caulfield „kibukik” a negyedik intézetből, nem mer hazamenni, inkább elhatározza, hogy a karácsonyi vakációt kedvére tölti, mielőbb a szülői pofonok ideje elérkezik.

A rövidnek hitt, de mégis eseménydús három napban számos karakterrel ismerkedünk meg. Az első részben részletes betekintést kapunk Holden már volt iskolájáról és diáktársairól. Bemutatja szobatársát, Ward Stradlatert, aki a lányok többségét elcsábította, Sally Hayest, akivel főhősünk Jane Gallagher hiányát pótolja. Jane Gallagher, Holden

viszonzatlan szerelme. A vége felé megjelenik egy volt tanára, Mr. Antolini, aki folyton támogatja és biztatja a kamaszt. Végül Phoebe Caulfield, Holden húga kapott hosszabb szerepet, ő szintúgy a fiú mellett áll, olykor felnőttként szólal meg, ilyenkor bátyját helyes útra próbálja téríteni, döntő többségben viszont egy élénk kislány képében ismerhetjük meg.

Egyik komolyabb hangvételű beszélgetésükben Phoebe azt próbálta kideríteni, hogy valójában mi az (Allien, halott testvérükön kívül), amit testvére szerethet.

„– Egyébként most ezt szeretem. Úgy értem, pontosan ezt. Itt ülni veled, és dumálni meg hülyéskedni...

– Ez semmi!

– Ez csak igazán valami! Miért semmi? Az emberek sose hiszik, hogy valami igazán valami. Ez lassan az idegeimre megy, [...]!”

Nemcsak figyelemre méltó társalgásokat folytatott Holden, a három nap három éjszakáját bárokban töltötte, ahol fordulatok események sorai követték egymást.

Holden nevén nevezi a dolgokat, hiszen pont azért lázad minden ellen, mert azt látja maga körül, hogy semmit sem lehet a nevén nevezni, mindenki folyton megjártssza magát. A kamasz válsága nem az, hogy ő „serdülő”, hanem az,

hogy „éretlen ember”.

Kimagasló alkotás a jellemábrázolás területén. Abból a szempontból furcsa a regény, hogy az olvasóknak csak bizonyos része képes teljesen belehelyezkedni az elidegenedettnek nevezhető főszereplő karakterébe, ezért van az, hogy valakinek rajta van a kedvencek listáján, valaki pedig csak olvasta.

Elsősorban a világból kiábrándult fiataloknak ajánlom ezt a könyvet, valamint a tizenévesektől egészen a felnőtt korosztályig élvezhető kis olvasmány.

„Semmi nem változik; ami változik: az ember saját maga. Nem az, hogy idősebb lesz, vagy ilyesmi. Nem éppen azért. Csak éppen megváltozik. [...] Úgy értem, az ember kicsit mindig más, nem tudom ezt pontosan megmagyarázni. És még ha tudnám is, nem biztos, hogy akarnám.”

Palkó Teréz

József Attila
A fán a levelek...

A fán a levelek
lassan lengenek.
Már mind görbe, sárga
s konnyadt, puha.

Egy hallgatag madár
köztük föl-le jár,
mintha kalitkája
volna a fa.

Igy csinál lelke is.
Jár-kei bennem is,
ágról-ágra lépked
egy némaság.

Szállhatnék – nem merek.
Meghajlik, remeg
a gally, vár és lépked
a némaság.